

»Kaj boš ti govorila,« se odreže Karol na svojo ženo. »Svet danes napreduje in mi moramo ž njim! Nočem več nasvetov župnika poslušati!«

»Oh! kako nespametno govoriš!« reče mirno žena. »Le povej mi, kdaj si bil bolj zadovoljen, takrat, ko si se po župnikovih nasvetih ravnal, ali pa zdaj? Le povej mi, kdaj se nam je boljše gmotno godilo, prej ali zdaj? Kdaj je najina rodbinska sreča in veselje bolj cvetelo, prej ali sedaj, ko poslušas te neverne zapeljivce? Res je, da svet napreduje in mi moramo tudi ž njim — pa le v dobrem. V marsikaterih rečeh bi bilo bolje, da bi nazadoval in sicer v hudobiji. Tudi mi napredujemo — pa bolje bi bilo, da ne bi — namreč v dolgovich!«

»Dosti imam tvojega govorjenja!« se zopet nejevoljno odreže Karol. »Jaz že vem, kaj moram storiti!« in je odšel.

»Karol le pazi, pazi, da se še ne kesas!« klicala je za njim uboga žena.

Slabi nasledki so se začeli kmalu kazati. Trgovina je zaostajala in denarja je začelo primanjkovati. Tudi župnik je to zvedel, in zato se je enkrat napotil v stanovanje svojega nekdanjega prijatelja, da ga reši gotovega propada. Pa Karol je bil gluhi in slepi in dobrih nasvetov svojega prijatelja ni hotel prejeti. Še surovo ga je odslovovil.

Bilo je nekaj dni pred veselimi božičnimi prazniki. Župnik je ravno odmolil svoje molitve, ko nekdo potrka na vrata in v sobo stopi žena Karolova vsa potrta in objokana.

»Gospod župnik,« reče bojzljivo, »prosim Vas, pomagajte nam!«

»Kaj pa je?« vpraša župnik.

»Moj mož,« reče žena, »sami dobro veste, je zapeljan zašel na kriva pota. In ko je bil enkrat v zadregi zavoljo denarja, izposodil si je na menjico precejšno svoto denarja od nekega žida. Ni se veliko brigal za to, kako bo plačal, vedno se je zanašal na svoje sedanje znanec in je mislil, da ga ne bodo zapustili v stiski. Menjica je pojutrnjem dotekla — denarja pa ni. V tej stiski so ga zapustili njegovi znanci. Zdaj se le vidi, kakšni prijatelji da so. Nikjer ne more denarja dobiti. Upnik pa mu grozi s tožbo. Ves potrj je in obupan, ker si ne ve pomagati. Obljubil mi je pa tudi, da hoče zanaprej drugače živeti. Zato Vas prosim, gopod župnik, pomagajte svojemu nekdanjemu prijatelju!«

»Koliko pa potrebujete?« vpraša župnik. Ko pa zve svoto, kar obledi.

»Rad bi vam pomagal, pa ne morem — nimam,« odgovori župnik.

Ta odgovor je ubogo ženo popolnoma potrl, še govoriti ne more, nemo gleda župnika, ki sem in tje po sobi hodi in nekaj premišljuje. Naenkrat postoj, rekoč:

»Hočem poskusiti, ako bo le šlo, da vam pomagam. Jutri grem k svojemu bratu, ki je, kakor veste, precej premožen trgovec dve uri od tod, in ga bom prosil, da mi zahtevano svoto posodi. Ako dobim, vam bom rad pomagal.«

Žena se na to poslovi, z novim upanjem, da jim bo Bog pomagal. Ko domu pride, dolgo kleči in prosi Boga pomoči.

Župnik se je drugi dan odpeljal k svojemu bratu, da tam za svojega prijatelja pomoči poišče. In res, ko je za vsaki slučaj izročil svojemu bratu zavarovalno polico, na katero bo dobil čez pol leta svoto, ki bi poplačala ta dolg, mu je brat naštel denar. Vesel se je vračal nazaj. V župnišču ga je že čakala žena Karolova v žalostni negotovosti. Težek kamen se ji je odvalil od srca, ko je zagledala vesel obraz gospoda župnika.

»Hvala bodi ljubemu Bogu!« reče župnik, »nisem šel zastonj,« in je izročil zahtevano svoto ženi Karolovi. Ta je z velikim veseljem in hvaležnostjo prejela denar, zagotavljajoč, da se bo vse v redu povrnilo. Kakor na perutih je hitela, da tudi svojemu možu naznani težko pričakovano pomoč.

Tretji dan je bil božični praznik. Tudi Karol se je odpravil k polnočnicam. Krasno

je bila cerkev ozaljšana in razsvetljena, vernega ljudstva velika množica zbrana, vesele božične pesmi so lepo odmevale po prostrani cerkvi. Karol pa je med sv. mašo kleče in jokaje hvalil in molil Zveličarja sveta. Drugi, nebeški čuti so napolnjevali zopet njegovo srce med tem, ko je ljubemu Jezusu prisegel na novo zvestobo in ga zagotavljal, da zapusti svoje neverne znanec, ki so ga od njega odvrnili, in vse hoče zopet popraviti, v čemur se je bil pregrešil.

Vesetje njegovo je bilo še večje, ko ga je obiskal župnik popoldne istega dne. Komaj ga je zagledal, hiti mu naproti, prime ga za roko rekoč:

»Gospod župnik, moj dobri prijatelj — Ludovik, odpusti mi! Vem, da sem prelomil obljubo, katero sva si dala, da si bova dobra prijatelja do groba, pa odpusti mi, hočem vse zopet popraviti!« Župnik ginjen objame Karola v znamenje prijateljstva.

Lepo božično drevesce je bilo v sobi postavljeno, otročiči Karolovi so veselo skakljali okoli njega, kazoč lepa darila gospodu župniku. Rajska zadovoljnost in ljubi mir se je zopet vrnil v hišo Karolovo. Gotovo so se tudi angeljci v svetih nebesih veselili.

»Slava bodi Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre — svete volje!«

Na grobovih.

† Štefanu Kovačiču v spomin.

Pozna jesen! Solnce skriva svoje medle žarke najraje za oblaki; od severa brije mrzla burja s tajnostnimi glasovi, kakor vzdih umirajočega... Visoko v zraku vršče krokarji, in plešejo prve snežinke. Narava izgubila je svoj cvet in kras, in raz drevje pada ovenel list za listom — —

Bilo je dne 4. grudna, leta 1896. Dasi je bil delavnik, zbirala se je pri farni cerkvi sv. Marjete truma praznično oblečenih ljudi. Zvonovi v zvoniku so peli smrtno pesem ter oznanjali svetu, da se je preselil zopet jeden župljanov v večnost. Spremljali smo takrat k večnemu počitku onemoglega starčka 86tih let, gospoda Janeza Frasa, bivšega nadučitelja v pokoju. Bilo je to žalostno slovo od moža, ki je bival čez pol stoletja v naši sredini ter je v teku časa mnogo dobrega storil svoji fari. Ali, bilo je to nekaj, kar smo vedeli, da mora priti, in bili smo na to pripravljeni. Rekel je sam o sebi: Ne umrjem zaradi bolezn, ampak jaz sem kakor dozoreli sad, ki mora o svojem času pasti z drevesa — —

Dnevi teko! Že stirikrat se je od tiste dobe zemlja ovenčala z novim zelenjem in cvetjem, tolikokrat zopet izgubila svoj kras; staro leto se je redno umikalo novemu, kakor izginja iz površine zemlje rod za rod... In danes? Zopet se sliši iz visokih lin zvonika glas zvonov, ki pojo tužne, smrtno žalostinke. Raz šolsko poslopje vihra velika, črna zastava. Zbrana je zopet velika množica vernega ljudstva, in še zmiraj prihajajo nove trume... Kaj pač li vse to pomenja? Stojimo namreč zopet ob mrtvaškem odru — ne onemoglega starčka, — ampak ob rakvi čvrstega moža, ki bi po človeški sodbi še lahko mnogo let delal v prid svojemu ljudstvu. In ta mož, dragi čitatelj, je naš nepozabni gospod nadučitelj Štefan Kovačič, ki je v nedeljo, dne 2. decembra ob pol sedmi uri zjutraj, po kratki, a mučni bolezn, previden s sv. zakramenti za umirajoče, mirno, udan v voljo božjo, zatisnil svoje trudne oči k večnemu počitku — —

Z rajnim smo mi veliko izgubili. Šola izgubila je svojega vzornega učitelja. Bil je to res mož na svojem mestu, zvest svojemu težavnemu, a lepemu poklicu. Znal si je nakloniti srca svojih učencev, da so se ga bali, a ga tudi spoštovali in ga ljubili. Vzgaljal je svoje učence v krščanskem duhu in netil jim v srcih ljubezen za vero, dom in cesarja. V

nepozabnem spominu so nam iz šolskih let ganljivi prizori, ko je ta orjaški mož, kadar se je oglašil poldanski zvon, stopil pred svoje učence, ter nam začel moliti ono večno lepo, nebeško molitev: Angelj gospodov je oznanil Mariji... in truma nedolžnih otrok mu je odgovarjala: Sveta Marija, mati božja, prosi za nas... In šteti so bili ti zdihljeji nedolžnih src, in gotovo jih Marija ni prezrla ob njegovi smrtni uri — —

Žnjim je izgubila fara svojega spretnega organista. In v tisti hiši božji, kjer je tolikokrat pri ljubljениh mu orgljah peval v božjo čast, doni danes proti nebesom srce pretresujoči Miserere za mir in pokoj njegove duše...

Občina sv. Marjeta je izgubila svojega dolgoletnega tajnika, ljudstvo svojega svetovalca in pomočnika, mati Slovenija zvestega sina; žalujoča udova zvestega soproga in šest nepreskrbljenih otročičev svojega dobrega očeta.

Rojen je bil blagi pokojnik v Slivnici na dravskem polju, dne 9. decembra 1846. Šole je dovršil v Mariboru ter potem služboval najprej pri sv. Križu blizu Ljutomera. Od tam je bil prestavljen kot nadučitelj v Središče, in leta 1882. je dobil izpraznjeno učiteljsko mesto pri sv. Marjeti ob Pesnici, kjer je služboval do svoje prerane smrti. V javnosti se pokojnik ni mnogo kazal, a v zasebnem življenju bil je skromen in priprost; z vsakomur, ki je pri njem iskal sveta in pomoči, je bil uljuden in prijazen, zato pa je bil tudi od vseh občespoštovan in priljubljen, kar je pač najlepše pričal njegov pogreb v torek, dne 4. decembra 1900. Zbrana je bila takorekoč vsa domača fara, ter veliko število ljudij iz sosednih krajev. Prihitelo mu je skazat zadnjo čast šest častitih gospodov duhovnikov, in blizu 30 gospodov učiteljev, ki so svojemu dragemu, zvečnemu tovarišu pred njegovim domom zapeli milo žalostinko: »Nad zvezdami«. Sprevod je vodil čast. gosp. J. Bohinc, stolni župnik mariborski, ki je imel v cerki ganljiv govor rajnemu v slovo. Ko je v imenu nas vseh vzel slovo od njega, čegar truplo je mirno počivalo v cerkvi v rakvi z venci krasno okinčani zadnjič v naši sredini, zasumelo je po natlačeni cerkvi in slišalo se je glasno ihtenje, kakor šum valov... In na pokopališču, ko je temni grob prejel svojo žrtev, in se skrila njegova rakev za vselej iz pred naših očíj, ter so mu zapeli v zadnji pozdrav otožni: Blagor mu... ostalo je suho malokatero oko... Dokončano! Ti pa, blagi naš dobrotnik in prijatelj, počivaj mirno pod zeleno rušo, dokler te ne zbudi trobenta angeljska! Tvoj duh in blagi spomin pa ostane med nami. Te skromne vrstice pa naj veljajo kot venec, ki ga je vezala in na tvoj prerani grob položila hvaležnost tvojega nekdanjega učenca.

»Kratki so dnevi na svetu za nas, urno nam mine odločeni čas. Blagor jim, kateri v Gospodu zaspé, v slavi nebeški se tam prebudé.«

Miroslav.

Uzorna žena in mati.

Dne 25. listopada je umrla v Celju gospa Marija Bratanič, hišna posestnica istotam. — Rajnka je bila tako dobrega in plemenitega srca, da si je res zaslužila, da ji v blagi spomin posvetimo nekaj vrstic.

Pobožna kristijanka, vrla rodoljubkinja, imela je vedno odprto srce za cerkev in narodno stvar, rada je revežem pomagala in podpirala revne narodne dijake. — Zato pa je bil njen pogreb tako veličasten, da se lahko reče, da ga še nobena žena v Šaleški dolini ni imela enakega. Od blizu in daleč prihiteli so sorodniki, prijatelji in znanci, izkazali blagi rajnki zadnjo čast, in voz in krsta se od krasnih vencev in trakov vidila nista. Sprevod v Celju je vodil mil. gospod opat Ogradi s petimi drugimi gosp. duhovniki in

udeležila se ga je vrsta sorodnikov, prijateljev in znancev do nove vojaške skladišnice.

Od tamkaj so spremili rajnko nje hči, zet z drugimi sorodniki in prijatelji v osmih vozih, v družbinsko gomilo nje rojstne župnije Št. Ilj pri Gradiču. V trgu Velenju je stal voz pri vozu, ki so se potem pridružili v Št. Ilj.

Tamkaj je zopet čakalo več sto ljudij, sedem gospodov duhovnikov, na čelo njim šentiljski gosp. župnik, kateri je v rojstni hiši blagoslovil zemeljske ostanke blage rajne in jo potem spremil v cerkev, kjer se je sv. maša za njo darovala.

Po darovani sv. maši se domači gospod župnik z ganljivimi besedami poslovi od rajne, da se je vsako oko solzilo.

Opisal je rajnko kot uzorno ženo, srčno, dobro krščansko mater in varčno, pridno gospodinjico, ponižnega vedenja, da jo je vsak ljubil. — Od tridesetega leta svojega življenja mučila se je s skrbmi in trudapolnim delovanjem. Komaj nekaj mesecev nad sedem let v lepi zakonski zastopnosti s svojim rajnim možem gosp. Francem Brataničem, trgovcem in hišnim posestnikom v Mozirju združena, jih loči kruta smrt, jo ostavi kot vdovo in ji zapusti edino, komaj 4 leta staro hčerko, in dva nedorasla sina umrlega moža iz prvega zakona, kterima je bila v vsem prava mati in ki sta jo tudi vedno kot lastno dobro mater spoštovala in ljubila. Skrbela je za nju odgojo in solanje. Oskrbovala in vodila je potem s svojo pridno rajno materjo Ano Drev veliko posestvo in obrt. — Ko sta sina dorasla, da bi ji že bila pomagala (bila sta jako pridna in po vsej savinjski dolini poznana mladeniča kot trgovska pomočnika v trgovini gosp. Širce v Žalcu), umrla sta, prerano v najlepšem cvetju mladeniških let. Morala si je sama pomagati, dokler ni veliko posestvo izročila edini hčeri in nje možu leta 1889. Rajnka preselila se je potem v Celje v lastno hišo; tamkaj bi bila lahko brezskrbno in mirno živela, a loti se je pred letmi jeterna bolezen, na kateri je celih pet let trpela. Iskala je zdravja pri spretnih zdravnikih in po slovečih toplicah, a zaman, našla ga ni; le vedno je hirala in trpela.

A nikdar ni bila nevoljna zaradi bolezni, tolažila je sebe in svoje z besedami: Saj mi ni hudo. Zadnje dni vinotoka se je vlegla v posteljo, pa je bila vedno dobre volje, še pošalila se je, in le rekla: ni mi sile, že Bog tako hoče, njega volja naj se zgodi. Po zimi bom ležala, pomladi bom pa zopet vstala. A prišlo je drugače. Dne 21. listopada se ji nagloma shujša, bila je previdena s sv. zakramenti in 25. listopada zjutraj ob pol šesti uri izročila je svojemu Stvarniku blago dušo nazaj. Nje zadnji pogled bil je na svojo hčer in na podobo Matere božje, ktero je vedno goreče ljubila. Še to leto je dala napraviti lep kip Marije pomočnice, ga dala blagosloviti ter rekla: ker v cerkev ne morem, bom pa doma pri Mariji molila.

Kakor je bila vedno usmiljena, tako tudi upamo, da je usmiljenje našla pred ostrim sodnikom. Saj on sam pravi: Blagor usmiljenim, oni bodo usmiljenje dosegli . . .

Blag ji spomin! Naj v miru počiva!

Dopisi.

Iz Slov. Bistrice. (Naš Ludvik.) Odkrito povedano, tukaj v slovenjebistriškem okraju se vse smeji Kresnikovi kandidaturi. Slišal sem od socialdemokratov, da ga tudi oni ne bi nikdar podpirali, ako bi bilo le najmanjše upanje, da zmaga. Sedaj pa, ko je gotovo, da vsak kandidat proti Robiču propade, je Ludvik Kresnik ravno dober. Kajti Robič si ji pridobil že toliko zaslug za naš okraj, posebno zavoljo velikega znižanja pri zemljiškem davku, da mu je izvolitev zagotovljena. Tudi Nemci in nemškutarji spoštujejo Robiča in priznavajo njegove zasluge, le to jim ne diši, da je značajan, zaveden

Slovenec, in le samo zaradi tega rujejo proti njemu. Kresnik obeta seveda sedaj kmetom nebesa na zemlji, ako bo izvoljen. Toda pomislimo trezno, ali bi mogel Kresnik kaj doseči, če bi imel tudi druge zmožnosti kakor jih ima. Ker Kresnika podpirajo socialdemokrati in pa nemški trgovci, ki se prištevajo k nemški nacionalni stranki, moral bi Kresnik pristopiti v državnem zboru k socialdemokratom ali pa k nemškim nacionalcem. Niti tu, niti tam ne bi mogel kaj storiti za kmeta. Socialdemokrati, ki so doma večkrat nasproti kmetu jako krotki, na Dunaju izgubijo ves strah ter pokažejo svoje rozičke. Na Dunaju pa delajo socialdemokrati v tem smislu, da naj kmet kmalu propade, ker potem pride tem hitreje od socialdemokratov toliko zaželjena »delitev«. Kresnik bi torej moral na Dunaju molčati ali pa delati proti svojim volilcem. Pa tudi pri nemški-nacionalni stranki bi Kresnik ne smel govoriti, kajti v tej stranki imajo večino zastopniki mest, in ti ne pustijo, da bi se bremena kmetov zvalila na ramena mestjanov. Kresnik bi zopet moral molčati. Kaka druga stranka pa Kresnika sploh ne bo hotela sprejeti v svojo sredino. Kdor pa ni v stranki, isti pa nič ne doseže. Volilni možje! Jasno je, da mi ne moremo voliti Kresnika, kajti on ni zmožen za poslanca in ni v pravi družini, da bi za kmeta mogel kaj doseči. Zato ostanemo mi zvesti našemu g. prof. Fr. Robiču, ki se je vedno in povsod potegoval za naše kmečke potrebe in želje.

Iz ptujskega polja. (Koga bomo volili?) V četrti kuriji bodo naši volilni možje oddali glasove za dr. Miroslava Ploja, ki je na zborovanju v Ptuj pokazal, da popolnoma razume kmečke potrebe, pokazal pa tudi, da je zmožen in sposoben kakor ne kmalu kdo drugi, zastopati z razumno besedo naše gospodarske koristi. O orehovskem želarju Bračko, ali kakor se da imenovati, gospodu Vračku se pa pri nas niti ne govori. Če bi mi hoteli kmeta za poslanca, potem imamo na stotine boljših nego je Bračko. Posebno pa še mu ne moremo zapuati, ker drži z nemškimi trgovci in krčmarji. Kako kmečko ljudstvo sodi o Bračku, pokazalo se je v Jurovcih, kjer je moral pobrati svoja sila in kopita ter jo odriniti proti Orehovcem. V peti kuriji pa smo se sedaj tudi odločili celo za Žičkarja. Vaš zadnji dopis iz Ljutomera nam je odprl oči: Hribar ni samo tiskar v Celju, ampak tudi posestnik fabrike v Ljubljani. Zato pa mu hodijo tovarne po glavi in njega bi veselilo, če bi visoki fabriški dimniki kadili tudi na naših žitnih poljih. Naj le ima gospod Hribar svoje veselje s fabrikami, toda fabrikant ne bo naš zastopnik na Dunaju, mi ne potrebujemo po naših ravninah fabriških dimnikov ampak zadružnih skladišč. Za te se bo pa potegoval le Žičkar in zato bodo naši volilni možje le njemu dali svoje glasove. Hribar kot posestnik tiskarne v Celju in posestnik tovarne v Ljubljani pa gotovo ne bo tudi mnogo časa imel, da bi zastopal svoje volilce na Dunaju, Žičkarja pa poznamo že kot najmarljivejšega poslanca, ki je vedno na svojem mestu. — Gospod urednik, opozarjam Vas tudi, da nemškutarji po naših farah na ptujskem polju na vse kriplje razširjajo ptujskega lažnjivega kljukeca »Stajerca«. Posebno trgovci se odlikujejo v tem. Vedno in vedno se v našem narodnem boju srečamo z nemškimi in nemškutarskimi trgovci. Nisem merodajen, to pa rečem, da se meni ne zdijo tako napačna konsumna društva v obrambo slovenske kože. Toda konsumna društva naj snujejo le ljudje, ki so stalni. Ali me razumete? Če pa ve kdo za drugo odpomoč, naj jo pove, da se je oklenemo. Toda, to je resnica, da nam trgovci vsiljujejo na opasen način svojo nemško in nemškutarsko politiko. Vzbudimo se, predno je prepozno!

Iz Slovenskih gor. (Slovenskim goričanom v prevdarek!) Slavni škof Slomšek je izrekel o neki priliki besede: »Geslo pravo pravega prvaka je: Za vero,

carja, dom — in ta je prva!« Tega gesla se drži vsak zaveden Slovenec, in tega gesla se mora držati tudi vsak slovenski poslanec. Poslanci Slovenskih gor dr. Ploj in Žičkar, dr. Pipuš in kmet Mlakar se najtesneje oklepajo tega gesla in le ti morejo biti pravi naši zastopniki. Kdor tega gesla ne spolnuje, je sovražnik slovenskega kmeta, mu hoče hudo, ga tira v pogubo. Nemškutarji so postavili za kandidata v IV. skupini moža, ki se gesla: »vse za vero, dom cesarja« nikdar ni držal in ta kandidat je Bračko iz Orehove vasi pri Gornji Radgoni. »Vse za vero!« Kako spolnuje Bračko ta del slovenskega gesla? Kratko bi lahko odgovorili: Geslo Bračkotovo je: vse proti veri! Evo dokazov! Črno na belem imamo. Bračko je lastnoročno pisal: »Kar vero zadeva, me ne boste spreobrnil! O večnosti veste Vi toliko, kakor jaz, in jaz toliko, kakor Vi«. Znano je, da ni naklonjen cerkvi in da vedno in povsod nasprotuje cerkvi. Tako spolnuje Bračko prvi del slovenskega gesla »vse za vero«.

»Vse za dom!« Oj, ljubi Bračko! Kako boš Ti storil vse za dom t. j. za slovensko domovino, za slovensko ljudstvo, ko si se pa izneveril, ko si pa postal nezvest sin svojega doma. Slovenska mati te je rodila, ti se je sramuješ, slovenski jezik te je učila, ti ga zametuješ, proti Slovencem ruješ, z najhujšimi sovražniki slovenskega ljudstva deluješ za njegovo pogubo. Vse svoje moči napejšaš, ne za dom, temveč proti domu. In takega poslanca naj voli slovensko ljudstvo!?

»Vse za cesarja!« Bračko, držiš se tega? Ti si privrženec, prijatelj največjih sovražnikov Avstrije, Bismarkijancev. Kdo te je proglasil za kandidata? Bismarkovci, to je spodnjestajarski Nemci, zlasti trgovci po njihovem glasilu »Štajarcu«. Glej, ptujski trgovci, tvoji iskreni prijatelji, so si izvolili eno ulico ter jo imenovali največjemu sovražniku Avstrije na čast — Bismarku in ravno ti trgovci skoro večinoma prebivajo v Bismarkovi ulici in ti tudi izdajajo »Štajarca« in ti te podpirajo, ti pa njih. In takega poslanca slovensko ljudstvo ne mara.

Ljudstvo slovensko! Grozovito si bomo pleteš, ako si ne izbereš pravih poslancev. Poglej nazaj za sto in deset let na Francosko. Tam je tudi ljudstvo volilo poslance, pa ne pravih! In začel se je krvavi punt, ki je najgrozovitejši v svetovni zgodovini! Poslanci so zavrgli vero v Boga, prepovedali vsa verska opravila in začela se je grozovita morija kristjanov, mašnikov, skofov, celo kralja in kraljico so umorili. 44000 takomenovanih giljotin ali smrtnih sekir so po deželi razpostavili, ki so imele namen, katoličanom glave posekati. Zakrament sv. zakona so zavrgli, zakoni so se sklepali pred posvetno gosposko in taki zakoni so se smeli tudi razvezati in v prvih dveh letih se jih je samo v Parizu razvezalo 5900. Šlo je vse navskriž in francoska dežela je hitela v pogubo. Slednjice so spoznali poslanci, v kako brezumno tirajo sebe in deželo, in diktator Robespier, ki je bil poprej največji bogatajec, je spoznal, da so ljudje brez vere hujši kakor divja zverina. Poslanec Lecointre je pa nagovarjal Francoze: »Ljudstvo brez vere, brez bogostja, brez cerkev, brez očitnih Božjih služb mora tudi biti brez domovine, brez pravosti in si pripravljaj samo svojo sužnost«. Poglejmo v Italijo! Postavodajalci, poslanci so zavrgli vero, oropali papeža itd. In ta cvetoča Italija, kjer vlada skoro večna spomlad, je v največji nesreči, revščini. Kolikokrat smo brali o krvavih puntih, ljudstvo strada, koliko Italijanov prihaja samo k nam kruha služiti. Ker vere ni v Italiji, je ljudstvo divje in besno. Kdo je umoril pred leti našo cesarico? Italijan! Kdo je umoril predsednika francoske republike? Italijan! Kdo je umoril pred mesci italijanskega kralja? Italijan! Ljudstvo slovensko, spreglej! In kako je pri nas v Avstriji? Vse narobe, vse gnjilo, vse večina poslancev, ki postave delajo, vere nimajo. Kakšni poslanci, take postave. Brezverni poslanci ne morejo skovati dobrih postav. Zato se nam